

veld moeten ruimen en is naar Duitsland teruggekeerd. Wie het werk van de I.M. bestudeert ontmoet daar doorlopend de oproep tot 'boete' (in overeenstemming met Lutherseerstestelling uit 1517). In Nederland wist men daar uiteraard ook van: Heldring richtte zijn werk op 'boetvaardige gevallen vrouwen'. Maar men was toch nuchterder. Als 'eenvoudig praktisch man' bouwde Heldring zijn Vluchtheuvelkerk tegelijk voor mensen en vee bij een mogelijke watersnood in de Betuwe. Hij dwong niet tot boetedoening; als de meisjes wilden vertrekken waren ze vrij om dit te doen. Tegen de Duitse zusterinstellingen had Heldring het bezwaar dat deze teveel uitgingen van slaafse onmacht tegenover het kwaad: de meisjes konden niet anders dan zondigen. Vandaar het dwangstelsel, dat juist leidde tot weglopen van de meisjes en wanhoop bij de leiders. Heldring ging ervan uit dat zij konden als zij wilden. Echte gehoorzaamheid ontstaat bij vrijheid. Waarom een gelofte gevraagd bij de entree in het huis? Wat helpt zoiets, bij kinderen die eerst nog zichzelf moesten ontdekken en hun zondigheid en hun mogelijkheid tot levensvernieuwing door de kracht van Christus?

Pierson heeft, tegenover de critiek dat hij het accent van Zetten verlegde, er altijd op gewezen, dat hij in de voetstappen van zijn voorganger ging: in nuce was het principiële verschil reeds aanwezig bij O. G. Heldring en J. H. Wichern.